

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-101/18-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Arme Vagner Popović, predsjednice vijeća, Ane Berlengi Fellner i Mirjane Čačić, članova vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe VIPnet d.o.o., Zagreb, Vrtni put 1, radi rješavanja spora između operatora, na sjednici vijeća održanoj 19. prosinca 2018.

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se tužbeni zahtjev i potvrđuje rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/17-03/06, urbroj: 376-04-18-7 od 14. veljače 2018.
- II. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbijen je zahtjev tužitelja za naplatu mjesečnih naknada virtualnog kanala za nadzor od VIPnet-a Zagreb za razdoblje od prosinca 2013. do lipnja 2016. godine.

U tužbi protiv osporenog rješenja tuženika tužitelj navodi da je tuženik pogrešno tumačio članak 6. stavak 4. BSA ponude, kojom se isključivo propisuje način izdavanja računa za BSA uslugu. Navedena odredba nigdje ne propisuje da vjerovnik propuštanjem izdavanja računa na predmetni način (za razdoblje kalendarskog mjeseca) i u predmetnom roku (u tekućem mjesecu za prethodni mjesec) gubi pravo zahtijevati isplatu naknade za pružene BSA usluge. Takva formulacija ujedno nije predviđena ZEK-om niti bilo kojim propisom donesenim na temelju njega. Tumačenje tuženika da je tužitelj propuštanjem izdavanja računa za BSA uslugu u roku izgubio pravo na naplatu naknada za BSA uslugu nema utemeljenje u BSA ponudi niti propisima iz nadležnosti tuženika, a takvo tumačenje ide u smjeru da je rok za izdavanje računa iz BSA ponude prekluzivan, što bi moralo biti izričito navedeno u BSA ponudi. Tuženik u potpunosti zanemaruje pasivnost u ponašanju VIPnet-a, koji je godinama koristio uslugu tužitelja, bio svjestan ili morao biti svjestan da mu tužitelj

pruženu uslugu ne naplaćuje i unatoč tome nastavio s pasivnim držanjem, pa nije jasno iz kojih razloga tuženik u potpunosti zanemaruje karakter VIPnet-ovog poslovnog djelovanja u ovom slučaju i ne karakterizira isto kao neodgovorno. Predlaže da Sud poništi rješenje tuženika.

U odgovoru na tužbu tuženik navodi da je u postupku nedvojbeno utvrđeno kako je tužitelj propustio u roku i na način predviđen člankom 6. stavak 4. BSA ponude obračunati i naplatiti mjesečnu naknadu za virtualni kanal za nadzor. Iako su stranke tijekom postupka istaknule različite stavove oko tumačenja pravne osnove naplate, jasno je BSA ponuda definirala kako se mjesečna naknada obračunava u računu tekućeg mjeseca za usluge pružene u prethodnom mjesecu. Svako drugo tumačenje, ionako već precizne norme, izazvalo bi stoga pravnu i financijsku nesigurnost kod operatora korisnika i ostavilo prostora nedorečenosti. Ističe kako je nadležnost tuženika u prvom redu odlučiti o pravima iz ZEK-a te propisa i odluka donesenih temeljem ZEK-a, sa svrhom ostvarenja regulatornih načela i ciljeva propisanih člankom 5. ZEK-a. U tom kontekstu tuženik je svoje ispitivanje ograničio na postojanje osnove, načina, uvjeta i rokova naplate, kako su isti i navedeni BSA ponudom, stoga nije osnovan navod tužitelja kako je tuženik djelovao izvan zakonskih ovlasti, već dapače upravo su mu zakonske ovlasti bile te koje su ograničile širinu djelovanja. Time nije uskraćeno pravo tužitelju da, sukladno članku 20. stavak 5. ZEK-a, a u odnosu na podneseni zahtjev, pokrene sudski postupak pred nadležnim sudom, jer tuženik još jednom ponavlja kako nije ovlašten odlučivati u odnosu potraživanja vjerovnika – dužnika izvan granica koje su, u ovom slučaju, propisane BSA ponudom i njenom nedvojbenom formulacijom iz navedenog članka BSA ponude. U odnosu na navod tužitelja kako je ponašanje VIP-a neodgovorno, ističe kako okolnost da je VIP u navedenom razdoblju koristio nadzorni kanal za svoje profile nesporna te da je upravo i to jedan od razloga zašto tuženik smatra da je utvrđivanje okolnosti jesu li se prilikom ostvarivanja prava i obveza sudionici predmetnog obveznog odnosa (tužitelj – VIP) pridržavali načela savjesnosti i poštenja, a što nikako nije, niti može biti predmet tuženikova odlučivanja. Tuženik je u ostvarivanju regulatorne funkcije nastavio sa ujednačavanjem prakse, budući je u pravno sličnoj osnovi prethodno bio odbio zakašnjela potraživanja VIP-a po osnovi naknade iz BSA ponude na način određen rješenjem od 25. travnja 2014. (klasa: UP/I-344-08/14-03/1, urbroj: 376-05-14-9). Smatra bitnim napomenuti okolnost kako je tuženik tužitelju ispostave obračuna po osnovi mjesečnih naknada virtualnog kanala za nadzor, koincidirao sa trenutkom porasta iznosa potraživanja VIP-a po osnovi naknade za Ethernet pristup. Naime, tek nakon što je VIP pokrenuo regulatorni spor po osnovi naknade za Ethernet pristup, HT je istaknuo protuzahjev za obračun po osnovi mjesečnih naknada virtualnog kanala za nadzor, kakvo postupanje je tuženik nedvojbeno prepoznao kao taktiku svjesnog odgađanja, koja u konačnici dovodi do odnosa financijsko-pravne neravnopravnosti prema njemu „ovisnim“ operatorima korisnicima (VIP) na povezanoj maloprodajnoj razini. Predlaže da Sud tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan.

U odgovoru na tužbu zainteresirana osoba opširno obrazlaže na koji način je ostvarila pristup BSA usluzi za Internet uslugu, da joj tužitelj nikada nije dostavio točne datume migracije pojedinih priključaka, zbog čega nije imala sve podatke na temelju kojih je mogla provjeriti točnost izdanih računa pa je netočna tvrdnja tužitelja o pasivnom ponašanju zainteresirane osobe, koja je navodno godinama koristila uslugu tužitelja te je stoga bila

svjesna ili morala biti svjesna da joj tužitelj pružanu uslugu ne naplaćuje i da je unatoč tome nastavila s pasivnim držanjem. Zainteresirana osoba je poduzela sve kako bi provjerila točnost računa, međutim za ispravnost i točnost računa odgovara isključivo izdavatelj računa, te smatra da se radi o propustu tužitelja. Smatra da je tuženik o zahtjevu tužitelja odlučio u okviru svojih ovlasti i odredbe članka 6. stavak 4. SP BSA. Navodi da je postupanje i odlučivanje tuženika u potpunosti u okviru zakonskih ovlasti tuženika te da isti nije prekoračio granice svojih ovlasti propisanih člankom 5. i 20. ZEK-a. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o zakonitosti osporene odluke u granicama tužbenog zahtjeva Sud je razmotrio sva pravna i činjenična pitanja kao i dokaze na kojima je utemeljeno pobijano rješenje tuženika, nakon čega je ocijenio da osporenim rješenjem nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

Osporeno rješenje tuženika od 14. veljače 2018., doneseno u povodu zahtjeva tužitelja od 27. listopada 2017., sukladno članku 20. stavak 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17., dalje: Zakon) radi rješavanja spora s trgovačkim društvom VIPnet d.o.o. Zagreb radi naplate mjesečnih naknada virtualnog kanala za nadzor: u razdoblju od prosinca 2013. do lipnja 2016. godine.

Tuženik je nakon provedenog postupka pravilnim tumačenjem članka 6. stavak 4. Standardne ponude HT-a za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa (dalje: BSA ponuda) nedvojbeno utvrdio da je tužitelj propustio u roku i na način predviđen tim člankom BSA ponude obračunati i naplatiti mjesečnu naknadu za virtualni kanal za nadzor. Naime, navedenim člankom BSA ponude propisano je da se mjesečna naknada za veleprodajni širokopojasni pristup obračunava i naplaćuje za mjesečno razdoblje (kalendarski mjesec) putem računa koji izdaje HT. Mjesečna naknada obračunava se u računu tekućeg mjeseca za usluge pružene u prethodnom mjesecu. Mjesečna naknada za prvi mjesec korištenja pojedinačnog širokopojasnog pristupa i dodatnog virtualnog kanala biti će izračuna na način da će se 1/30 iznosa mjesečne naknade naplaćivati za svaki preostali dan tog mjeseca nakon dana aktivacije pojedinačnog širokopojasnog pristupa ili dodatnog virtualnog kanala. Stoga, imajući u vidu navedenu odredbu koja se odnosi na obračun, naplatu i instrumente osiguranja plaćanja za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa iz koje nedvojbeno jasno proizlazi da se mjesečna naknada obračunava i naplaćuje za mjesečno razdoblje putem računa koje izdaje tužitelj te je neosnovan tužbeni prigovor koji se odnosi na pogrešno tumačenje navedene odredbe, pa je i prema mišljenju ovoga Suda osnovano tuženik temeljem odredbe članka 20. navedenog Zakona, a pravilnim tumačenjem navedene odredbe BSA ponude odbio zahtjev tužitelja jer je kao nesporno utvrđeno da tužitelj u odnosu na uslugu na koju se odnosi zahtjev za navedeni vremenski period nije postupao sukladno navedenoj odredbi BSA usluge.

Pri tome je tuženik u obrazloženju osporenog rješenja pravilno ukazao tužitelju da se njegova nadležnost u smislu mjerodavnih odredaba navedenog Zakona (pa tako i članka 12., 18. i 20.) odnosi na odlučivanje o pravima iz toga Zakona te propisa i odluka donesenih temeljem istog, zbog čega je u predmetnom slučaju odbio zahtjev tužitelja na retroaktivnu naplatu potraživanja naknade virtualnog kanala za nadzor primjenom i tumačenjem odredbe članka 6. stavak 4. BSA ponude kao odredbe mjerodavne u konkretnoj upravnoj stvari.

Nadalje, u odnosu na zahtjev za primjenu odredbe članka 228. Zakona o obveznim odnosima, tuženik je ukazao tužitelju na odredbu članka 20. stavak 5. Zakona o elektroničkim komunikacijama prema kojoj postupak rješavanja spora iz navedenog članka ne isključuje pravo bilo koje stranke u sporu na pokretanje sudskog postupka pred nadležnim sudom.

Imajući u vidu sve navedeno, trebalo je temeljem odredbe članka 57. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), odlučiti kao u točki I. izreke.

Točka II. Izreke temelji se na članku 14. stavak 8. Zakona o elektroničkim komunikacijama.

U Zagrebu 19. prosinca 2018.

Predsjednica vijeća
Arma Vagner Popović, v.r.

Za točnost otpravka – ovlašten/Službenik

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	8.2.2019. 8:20:58		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/18-01/44	-04		
Uredžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-19-4	spis	0	

